

af dens, af Moderstatens, og af det beslægtede Marseilles Mynter: Om dens vise Statsforfatning, paa hvilken formodentligen Pythagoræerne, ligesom og de Eleatiske Philosophier have havt Indflydelse, og som rimeligviis med Tidens Fremgang efter Marseilles Mønster er bleven alt mere aristokratisk. Om de Eleatiske Philosophers Skole, som havde Navn af Velia, hvor dens Stiftere levede og virkede til deres Medborgeres Gavn. Af handlingen sluttet med Stadens Historie: i de ældste Friheds Dage, inden Romerne blev Herrer over hele Italien: under Romerne, og endeligen i Middelalderen, hvor den havde en egen Biskop, hvis Diöces omsider blev forenet med Acropolis og Pæstum, og hvis Sæde blev forflyttet til det nærværende Capaccio, paa Bjergene Östen for Pæstum — indtil dens totale Undergang, omtrent i Begyndelsen af det XVII Aarhundrede, efter en Varighed af XXI Sekler.

III. *Om Karthagernes Religion.* Endskjönt mange Lærde havde sysselsat sig med Kananiternes og Phönicernes Religion, havde man dog, hvad Karthagernes angik, hidtil ladet det beroe ved Forvisningen om, at den var den samme som Moderstatens Tyrus's; og Ingen, uden *Hendreich* (i Respubl. Carthaginiensium) havde samlet hvad der fandtes hos de Gamle om denne saa mærkværdige Stats Guddomme, hvorved dog næsten aldeles ikke var taget Hensyn til de övrige religiöse Forestillinger. Forf. er gaet ud fra den samme Grundsætning: at Karthagernes Religion var i det væsentlige den samme som Phöniciernes, nemlig en vanslægtet Green af Orientens ældgamle Ild og Stiernedyrkelse. Han har tillige søgt at samle alt hvad der findes hos de Gamle Forfattere og hist og her paa Mynter og andre Mindesmærker, hvori den Religion omtales eller betegnes, som fandt Sted i Karthago selv; og kun til Oplysning berört Phöniciernes Religions Forestillinger. Han har og søgt at adskille det *Puniske* Karthago fra det *Romerske*, som

optog saa mange Levninger af den gamle Religion. Og saaledes har han under forskjellige Paragrapher afhandlet: Hovedguddommene: Baal eller de romerske Karthagers Saturnus, Astarte, eller disses Dea Coelestis; Melcarth (den tyriske Herkules), Kabirerne, især Esmun, Grækernes og Romernes Æskulap: dernæst Karthagernes övrige Guder og Heroer, de græske Gudinders (Ceres' og Proserpina's) Dyrkelse i Karthago; Bathylierne, Oraklerne: og de övrige Religionsbegreber: Begravelserne, Festdage og Præstedømme, og endt sit Arbeide med Betragtninger over denne, i det hele nedslaaende og af slavisk Frygt oprundne Religions Indflydelse paa dens Bekjendere. At hele Fremstillingen maatte være fragmentarisk, følger af de Kilders Beskaffenhed, af hvilke der kunde öses. Alligevel har det dog været mueligt at tilveiebringe et almindeligt Oversyn over en Religion som var herskende hos det Folk, der en Tid lang streed med Rom om Verdens Herredømme.

Længe have den oldnordiske Litteraturs Yndere klaget over, at saa mange islandske Sagaer henlaae uudgivne, og at de Udgivnes heelt forskjellige Værd ikke endnu omhyggeligen var bleven bestemt. Man havde vel adskillige Fortegnelser over islandske Sagaer, men som vare blotte Navneregistre, og den kortfattede Angivelse af Sagaernes forskjellige Værd, der findes i Fortalerne til den fjerde Deel af *Suhms* kritiske Historie og *Biörn Haldorsens* islandske Lexicon, kunde hverken efter sin Hensigt være ledsaget med Grunde, eller omfatte mere end de trykte Sagaer. Professor *P. E. Müller* har derfor troet, at et Sagabibliothek maatte være velkomment, der, omfattende alle saavel trykte som utrykte Sagaer, angav ved enhver enkelt dens Indhold, dens historiske eller poetiske Værd, de udvortes og indvortes Grunde for dens Ægthed og Affattelsestid, dens Udgaver, Oversæt-